

Tekst til *101 Kunstnere 2015*

Selvom jeg er kunstanmelder og har læst Kunsthistorie på Universitet, må jeg erkende, at jeg er en dårlig fotograf. Rystede billeder, skæv centrering eller bare dårligt udtænkte kompositioner er som regel det, jeg får ud af mine anstrengelser.

Men kan man forestille sig, at en professionel fotograf kan få noget ud af fejl? Bevidste fejl? Dette er i hvert fald, hvad Sofie Pihl har sat sig for med sin serie "TREESCAPES". Ser man på hendes fotografier, vil, for at tage et eksempel, en pressefotograf uden tvivl ryste på hovedet og beklage billedernes ekstreme overeksponering, der får motiverne til at fremstå i en helt urealistisk på én og samme tid skarp og sløret belysning. Dette er ikke godt. Har den pågældende pressefotograf bare den mindste antydning af poetisk sans, vil han/hun til sin egen store overraske imidlertid hurtigt konstatere, at Sofie Pihls billeder fungerer alligevel. Ja, mere end det, at de er utroligt stemningsmættede, gådefulde, mystiske og sanselige.

Taget på forskellige lokaliteter i Danmark, Ryget Skov og Hareskov i Værløse, skoven på Femø og skoven ved Tisvilde Hegn, fotograferet på forskellige årstider og på forskellige tidspunkter af døgnet, er billederne ualmindeligt smukke. Smukke og magiske. Og det magiske kommer netop af den kendsgerning, at fotografierne er teknisk forkerte. I hvert fald i forhold til, hvad vi normalt forventer af fotografier med den knivskarpe fokus som det ønskede mål. Sofie Pihls fotografier lever ikke op til dette tekniske krav. I nogle af hendes billeder ligner det lysegrønne løvhæng impressionistiske malerier. I andre fremstår skoven dunkel og sløret, som var det scenen i en gyserfilm, mens den i andre igen tværtimod føles varm og indbydende.

Ordet "føles" er vigtigt i denne sammenhæng. Hvad enten Sofie Pihl fotograferer regndråberne på en grangren, morgendisene i en vinterlig skov, birkestammernes spøgelseshvide stammer, en massiv grøn skovtykning, det lysflimrende kig op igennem trækronerne eller det rigt varierede udbud af grønne nuancer i en typisk dansk blandingsskov, så føles det rigtigt. Ser man på fotografierne, er det næsten som at være der selv. I den snedækkede vinterskov, hvor kun mejsernes pludren eller en krages hæse skrig afbryder stilheden. I den forårsgrønne løvskov med et væld af fuglestemmer. I sommerens varmedampende atmosfære, hvor skoven er så tæt, at man nemt mister overblikket og i efterårets melankolske og krydret duftende overflod af gule, røde og brune nuancer suppleret af kronhjortenes brunstbrøl.

Sofie Pihls fotografier kommer ind under huden på den danske skov, så vi ikke kun ser den, men mærker den, føler den og lugter den med alle vores sanser. Og dette er i sandhed magisk.

Tom Jørgensen
redaktør på KunstAvisen, kunstkritiker på Jyllandsposten og indehaver af Eikon
Kunstformidling